

Sygn. akt V CSK 487/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa S. F.  
przeciwko E. S.A. z siedzibą w W.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 lutego 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 25 lutego 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i  
odstępuje od obciążenia powódki kosztami postępowania  
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżąca odwołała się do występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, oraz wskazała na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej to nie występują te przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.).

Istotnym zagadnieniem prawnym w omawianym znaczeniu jest taki problem z zakresu wykładni lub stosowania prawa, który ma znaczenie precedensowe dla rozstrzygania podobnych spraw lub rozwoju jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, niepublikowane). Powołanie się na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych na gruncie przytoczonych przepisów prawa, na tle których ono powstało. Poza tym, skarżący powinien wykazać, że zagadnienie to jest istotne dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepublikowane oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243).

Skarżąca wskazała, że istotne zagadnienie prawne „dotyczy kwestii podstaw i zakresu odpowiedzialności ubezpieczyciela w kontekście umów typu umowy grupowego ubezpieczenia na życie i dożycie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym”. Nie można przyjąć, że zachodzi przesłanka określona w art. (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.), skoro w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazano żadnego przepisu na kanwie, którego zagadnienie miałoby powstać, a także takiego który zostałby naruszony w sposób kwalifikowany. Skarżąca przeoczyła powołać w motywach wniosku, chociażby jednego artykułu i to zarówno dotyczącego prawa materialnego, jak i procesowego.

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100). W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty (wywód prawny) świadczące o kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny. Przypomnieć należy, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że jest ona oczywiście uzasadniona, to w uzasadnieniu wniosku powinien on zawrzeć wywód prawny wykazujący takie kardynalne naruszenie prawa (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 135, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, LEX nr 421035, z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, LEX nr 201037). Skarga kasacyjna takiego przekonywującego wywodu nie zawiera. Poza tym, nie można z przesłanką określoną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. równocześnie podnosić, że w ramach naruszenia tych samych przepisów w sprawie pojawiło się istotne zagadnienie prawne. Jest to błąd logiczny, albowiem, gdy wchodzi w rachubę zagadnienie prawne skarga kasacyjna nie może być oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2008 r., V CSK 550/07, niepublikowane).

Skarżąca wskazała na oczywistą zasadność skargi wynikającą z ograniczenia się przez Sąd Apelacyjny wyłącznie do rozpoznania zarzutów

apelacyjnych. Oczywiście sąd drugiej instancji z urzędu stosuje prawo materialne, niemniej skarżąca przeoczyła, że aby skarga kasacyjna mogła zostać uwzględniona musiałaby wskazać jaką to normę prawną i wynikającą z jakich przepisów nie zastosował ten organ, czego ten nadzwyczajny środek zaskarżenia nie zawiera. Powołanie się bowiem tylko na art. 471 k.c., o czym poniżej, nie było trafne.

Nawet błędne rozpoznanie przez Sąd Apelacyjny zarzutu obrazy art. 353<sup>1</sup> k.c. nie mogło stanowić obrazy art. 378 § 1 k.p.c., do czego by dopiero doszło, gdyby został on pominięty. Skarżąca powołała art. 353<sup>1</sup> k.c. w kontekście naruszenia przepisów postępowania i nie wskazała tego unormowania w ramach naruszenia podstawy naruszenia prawa materialnego. Gdyby skarżąca w dalszym ciągu podtrzymała zarzut, że postanowienia przedmiotowej umowy są sprzeczne z naturą stosunku ubezpieczeniowego i zasadami współżycia społecznego powinna wskazać jako naruszony art. 353<sup>1</sup> w zw. z art. 358 § 1 i 2 k.c.

Wbrew zarzutom skarżącej Sąd Apelacyjny dokonał zbadania zasadności zarzutów skierowanych przeciwko orzeczeniu sądu pierwszej instancji. Sądy meriti ustaliły, i tymi ustaleniami Sąd Najwyższy jest związany, że pozwany wykonał umowę ubezpieczenia w sposób określony w Regulaminie Ubezpieczeniowego Funduszu Kapitałowego. Wypłata świadczenia w wysokości 79 800,28 została wyliczona zgodnie z zapisami rozdziału 10 ust. 4 Warunków Ubezpieczenia Libra oraz według wskazanego tam wzoru. Skarżąca nie wykazała przesłanek kontraktowej odpowiedzialności odszkodowawczej.

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

jw

I.n